

slag i Egenkab af Foranstaltning til Forebyggelse af Hundegalskab; men jeg har jo ibrigt ikke været blind for, at denne Sag, da den sidst var for, kom fra Justitsministeriet, medens den her foreliggende Sag er kommen fra Indenrigsministeriet. Mit Niemed med at bringe Sagen i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag er forøvrigt nærmest dette at høre Thingets Stemning i den Henseende.

Formanden: Det kan jo ikke negtes, at Spørgsmaalet om en Afgift paa Hunde staar i nogen Forbindelse med Lovforslaget, men man maatte dog ikke komme for dybt ind paa denne Materie, som aabenbart er en anden end Emnet for det Lovforslag, vi beskæftige os med. — Den 2den Landstingsmand for 11te Kreds har Ordet.

Klar: Det er unegtelig saa, at der under de Hundesygeforhold her i Landet, der nu ere oplyste, men meget vel kunne opstaa meget snart igen, har maattet danne sig en Mening om, hvorvidt de gjældende Bestemmelser, der sigte til at beskytte Mennesket mod Bid af gale Hunde og til at forebygge Udbredelsen af Hundegalskab, kunne anses for fyldestgørende og hensigtsmæssige, og det har da staaet klart for de Embedsmænd, der have haft med disse Forhold at gjøre, at de trængte til kraftige og virksomme Lovbestemmelser, naar de skulde kunne udrette Noget, da de have store Vanskeligheder at overvinde. For det Første er der endel af Politiets Funktioner i Henseende til denne Sag, nemlig Anholdelsen af Hunde, som ikke ere lette at udføre, dels paa Grund af Hundenes Karakter og Temperement og dels paa Grund af en endnu bestaaende Fordom, som gjør det vanskeligt at faae engageret det Personale, som Politiet behøver til sin Hjælp. Dernæst er det jo ogsaa blevet klart, at man har staaet ligeoverfor en Passion, og Passioner ere jo temmelig vanskelige Modstandere; man har jo seet, at denne Passion endogsaa har drevet til meget ivrige Sammenkomster imod Administrationens Foranstaltninger for disse Kjære Dyrs Skyld, og det har været paa-faldende, hvorledes man har kunnet misforstaa Forholdet mellem en saadan ren Passion og Liebhaveri, og hvad man skylder sine Medmenneskers Liv og Helbred. Spørger der nu, om de gjældende Bestemmelser have maattet anses for tilstrækkelige og hensigtsmæssige, kan jeg for mit Bedkommende efter min Erfaring — og jeg har haft en Del Erfaring i denne Retning, da jeg har været Politimester netop i den Egn, hvor Hundegalskaben udbrod — ikke sige Andet, end at de have viist sig nogenlunde tilstrækkelige. Der har jo været enkelte svage Punkter, og jeg skal saaledes nævne, at der har været Spørgsmaal om, hvorledes Lovbestemmelsen om, at Hundene skulle holdes bundne, skulde forstås, dels om, hvad der forstås ved Ordet „bunden“ og dels hvad der forstås ved

Ordet „holdes“, og saavidt jeg veed, har det endogsaa været for Domstolene, hvorvidt det maatte stemme med Loven, at man førte Hundene bundne omkring udenfor Ens egen Eiendom paa offentlig Vej eller paa anden Mands Grund, et Spørgsmaal, der har meget stor Interesse med Hensyn til Opretholdelsen af Foranstaltningerne til Forebyggelse af Udbredelsen af Hundegalskab. Skulde jeg nævne en Mangel, der har forekommet mig at være ikke uvæsentlig, saa har det været den, at Lovgivningen ikke indeholdt Hjælpemiddel til at forlange Hunde, der vare befundne løsgaaende, udleverede. Efter Hundens Væsen, om jeg saa maa sige, er det ikke let for en Fremmed at fange den, hvorimod Cieren let kan kalde den til sig, og deraf følger, at, naar Hunden er bleven løsgaaende, vil Cieren hurtigere kunne faae fat paa den end Politiet. Politiet er i Reglen kommet for sent, og saa har det ikke haft andet Middel imod Hundeeieren, end at mulktre ham; men det kan ikke være heldigt, at man ikke har Ret til at forlange Hunden konfiskeret, om ikke strax efter, den er befunden løsgaaende, saa dog i Tilfælde af Gjentagelser, naar Cieren har viist stor Skjodesløshed og Ligeegyldighed med at efterkomme Paabudet om at holde Hunden bunden.

Jeg har kun villet forudsikke disse faa Bemærkninger for derefter at optaase det Spørgsmaal, om det foreliggende Lovforslag gaar i Retning af at forsyne Politivæghederne med stærkere Midler til at udføre deres Pligt under slige Forhold. Dette Spørgsmaal maa jeg for mit Bedkommende besvare benegtende. Naar man sammenligner Loven af 29de December 1857 § 11 og det foreliggende Lovforslag, falder det strax i Dinene, at de Foranstaltninger, som Ministeriet forlanger Bemyndigelse til at sætte i Værk, gaa ud paa, at alle Hunde indtil videre skulle holdes forsværlig indelukkede eller lænkede. At det Ord „lænkede“ er kommen istedetfor det Ord „bundne“, maa ubetinget bifaldes, og det haver ogsaa en Tvivl, som har været tilstede. Naar der derimod gives Cieren Valget imellem enten at holde Hunden lænket eller indelukket, saa er det utvivlsomt en Svækkelse af den mugjældende Bestemmelse. Det kan efter min Mening ikke gaa an at overlade ham Valget mellem at holde Hunden indelukket eller lænket. At holde en Hund indelukket har overmaade Lidt at sige, thi, hvis den indelukkede Hund skulde blive angreben af Hundegalskaben, saa er det Første, der sker, naar Døren aabnes, for at Hunden kan faae Ude, at den naturligvis farer ud, og Bedkommende, der aabner Afgangen for Indelukket, farer naturligvis tilside for ikke at blive bidt, og saa have vi Hunden ude paa Gaden. Men ikke alene dette; der er endvidere mellem dette Alternativ „enten indelukket eller lænket“ og Alternativet efter Loven af 1857 en væsentlig Forskjel. Der er Alternativet, naar Hundegalskaben er udbredt, og har udbredt sig